

INSTALAȚIA DE FORAJ „A L D”

MIRCEA MICU

CREZ

De mă-ntrebați de unde știu să cînt
Și cum se iscă versurile mele
Și cum prind vlagă, sevă și avînt,
Să întrebați pămîntul țării mele!

De mă-ntrebați ce am în lume drag
Cînd mă-nfrășesc spre înălțimi cu zborul,
Am să vă spun că leagăn, scut și steag
Și inimă, mi-a fost și mi-e — poporul!

De mă-ntrebați ce nume mi-e mai sfînt
Simbolizînd încrederea, mîndria,
Am să-l rostesc fierbinte ca pe-un cînt
Nepieritor și tinăr: ROMÂNIA!

CONSTANTIN PRISNEA

ROMÂNIA '66

Acela care n-a făcut vreodată drumul pe valea Bistriței, de la Piatra la Poiana Teiului, înainte de zăgăzuirea ei, n-o să-și poată închipui cum arătau Potocii și Buhalnița, Hangu și Rapciunii.

Se va întoarce la Sadoveanu, va lua în palme „Baltagul” și va încerca să facă drumul de la Tarcău la deal împreună cu Vitoria Lipan, cu Gheorghii și cu domnul David, care-și avea așezarea sa undeva nu departe de Piatra Teiului. Nădejdea-i va fi înșelată, pentru că nu va afla acolo lucru mare. Se va întoarce și mai departe-n timp și va încerca să

află dezlegarea în scrierile lui Alecu Russo, unde va găsi ceva din ceea ce ar căuta. Mai mult decît la acesta din urmă va afla de la un părinte arheolog, de felul lui din Piatra, și care în neostoita-i dorință de a dezgropa lucrurile de mult apuse a scris o carte despre aceste locuri și despre *Palatul Cnejilor*. Dar și palatul acesta va avea și el soarta satelor care nu mai sînt. Nu-l va acoperi nici o apă, nici un lac, îl vor fi luat într-o bună zi valurile timpului. Și iarăși va fi greu de aflat ceva.

Sînt unul din martorii în viață care am făcut, de multe, de foarte

multe ori, drumul acesta de la Piatra la Broșteni pe valea Bistriței, înainte de a se fi durat marele stăvilar de la Bicaz. Și am urmărit curgerea apelor ei, cînd de pe un mal cînd de pe celălalt, după cum îi era mai lesne drumului să se aștearnă. Parcă văd podul de la Buhalnița. Apoi intram pe „marele” șes al Hangului. Și nu după mult timp treceam poDealul de peste apa Audiei. Ceva mai sus, pe Audia era și casa lui Mili Cojoc. Cristea Cerchez stătea aproape de fosta primărie. Mai încolo era spitalul. Și apoi din nou un pod și iarăși eram pe celălalt mal al Bis-

triței. Cînd treceam de Ceahlău, dam la cotitură de casa meșterului Maxim. Mai încolo era căsuța întemeiată de Dumitru Suceavă, acela ce voia cu tot dinadinsul să-și facă moară și darac pe Bistricioara. Și toate astea nu mai sînt. Fiecare a apucat în altă parte. Unii s-au suit pe dealuri, alții au plecat spre Tirgu-Neamț, Mili e la Bicaz, Cristea Cerchez la Galați iar Dumitru Suceavă e cu toți ai săi pe-undeva prin părțile Tulgheșului.

(Continuare în pag. a 3-a)

soara de istorie Maria Voica a vorbit atât de frumos și pe înțelesul oamenilor despre trecutul îndepărtat al meleagurilor noastre, și ne-a prezentat planșe și obiecte aduse de la Muzeul din Piatra Neamț.

Alexandru Rațiu, directorul Casei raionale de cultură-Turda: În trecut în comuna Ocoliş se observa o participare slabă la unele manifestări culturale. La o analiză mai amănunțită s-a constatat că acest fenomen s-a datorat goanei activiștilor culturali din localități după multe acțiuni ceea ce a dus la o calitate scăzută. În prezent în comuna amintită goana după multe manifestări a fost înlocuită cu grija pentru calitate. Recent am participat la o seară tematică despre „Originea și evoluția omului” care a fost susținută și de proiecții de diapozitive și de o expoziție organizată pe aceeași temă. Sala era arhiplină și am auzit multe aprecieri elogioase la adresa ei din partea ascultătorilor.

În regiunea Bacău se observă strădania de a reîmpresă și de a lărgi cadrul unor manifestări culturale. Despre acest lucru ne-a vorbit **Gheorghe Bun-**

nele Ileana, Borșa, Ocna Mureșului și altele. Avem însă formații care nu reușesc încă să realizeze spectacole la nivelul cerințelor actuale. Cu citiva vreme în urmă am asistat la prezentarea unei piese de către echipa de teatru din comuna Lojna, raionul Dej. Interpretii nu cunoșteau bine textul, regia era sub orice nivel. În final, după ce s-a lăsat cortina, interpretii și-au adus aminte că mai au replici de spus. Și cortina s-a mai ridicat de citeva ori. Se înțelege că un asemenea spectacol aduce un deserviciu din punct de vedere cultural și artistic.

Cred că este nevoie să ne ocupăm nu numai de pregătirea instructorilor ci și de formarea interpretilor. Un mijloc bun pentru pregătirea actorilor amatori, după părerea mea, sînt și montajele literare, (în perioada dialogurilor artistice pe aceeași scenă, în regiunea noastră s-au prezentat circa 180 de montaje literare), care constituie o școală a dicțiunii pentru viitorii interpreți de teatru. În comuna Mălin, raionul Dej, echipa de teatru s-a născut din colectivul care a prezentat montaje literare. În prezent această formație pregătește un montaj literar de amploare intitulat „Bobilna”. Avem multe formații teatrale unde cei mai buni interpreți au făcut școală în acest gen de activitate.

În ultima vreme folclorul este tot mai larg folosit în manifestările cultural-artistice. Despre acest fenomen și unele inițiative valoroase în această direcție ne-a vorbit **Ernest Gavrilovici**, directorul Casei regionale de creație — Bacău: În regiunea noastră s-a organizat primul Festival al teatrului folcloric care a urmărit să descopere și să valorifice tradițiile teatrului popular propriu-zis și ale teatrului de măști, bogat reprezentat pe meleagurile moldovene. În același timp el a urmărit să cultive și să permanentizeze obiceiurile și datinile populare, de conținut și formă autentică, care exprimă, cu mijloace diferite, înțelepciunea, fantezia și atitudinea socială a creatorilor populari. La fazele de concurs care s-au desfășurat pînă în prezent, s-au readus pe scenă teatrul popular haiduceșc (Bujoru, Jieni, Mocănașii, Arnăuții), teatrul popular al obiceiurilor (capra cu măști, ursii, căiușii), precum și dramatizarea unor legende. Trebuie remarcat faptul că interpretii acestor spectacole au fost numai țărani cooperatori și că ele s-au bucurat de o largă apreciere din partea spectatorilor.

Octavian Potra, instructor de dans la Casa raională de cultură — Turda: Am întocmit un studiu care cuprinde dansurile locale din comunele și satele raionului nostru. Am făcut acest lucru pentru a ajuta formațiile de dansuri să le cunoască și să le prezinte cit mai bine pe scenă. După o muncă de peste doi ani am reușit să cunoaștem dansurile populare specifice din peste 30 de localități. Cele mai frumoase dintre acestea vor fi prezentate în cadrul celui de-al VIII-lea concurs. În raionul nostru s-au înscris la concurs 220 de soliști vocali. Ne preocupăm de mai multă vreme de îndrumarea soliștilor vocali ca ei să valorifice cit mai bine cîntecul popular local. În acest scop depistăm și imprimăm cîntecele vechi locale din satele noastre.

Marius Bud: Multe cămine organizează din ce în ce mai des spectacole de amploare în care aduc pe scenă momente desprinse din tradițiile și obiceiurile locale și mai ales obiceiurile de nuntă. Trebuie avut grijă ca asemenea spectacole să nu fie o redare aidoma, naturalistă a obiceiurilor. La căminul cultural din Bunești, s-a prezentat nu demult o nuntă, destul de reușită, dar care a păcătuit prin faptul că s-a desfășurat întocmai ca o nuntă adevărată și nu s-a ținut seama în măsura cuvenită că e vorba de un spectacol. Menționez că a fost totuși o realizare însemnată a unei formații tinere care a antrenat un număr mare de oameni de diferite vârste.

Notă. Am dori ca în cadrul anchetei noastre, care rămîne deschisă, să-și spună părerea și alți activiști culturali, precum și spectatori, despre preocupările și măsurile care se iau pentru îmbunătățirea calității manifestărilor cultural-artistice în perioada de iarnă.

M. CHIRCULESCU și R. IARAI

CE ADUCEM PE SCENĂ?

Fenomenele care se petrec în viața culturală a satului: lărgirea și diversificarea preocupărilor spirituale, gustul tot mai evoluat al sătenilor pentru frumos, modifică substanțial și cerințele acestora față de manifestările cultural-artistice ce li se oferă.

Ține pasul activitatea culturală cu exigențele sporite ale spectatorilor? Ce întreprind instituțiile culturale pentru a ridica nivelul manifestărilor, pentru a satisface cerințele mereu crescînde ale spectatorilor?

Aceste întrebări au constituit subiectul anchetei noastre întreprinsă în regiunile Cluj și Bacău.

„Sînt director de cămin cultural de mulți ani — ne-a spus **Constantin Apetriu**, directorul școlii din comuna Borlești, raionul Piatra Neamț — și îmi dau bine seama că sătenii din comuna noastră devin din ce în ce mai pretențioși față de ceea ce le prezentăm pe scena căminului cultural. Voi da un singur exemplu de exigența spectatorilor, de simțul lor critic față de unele slăbiciuni din activitatea noastră. Nu demult, după o seară literară „George Coșbuc” au venit la mine citiva săteni și mi-au spus că le-ar fi plăcut mai mult dacă poeziile ar fi fost recitate și nu citite, mai ales că cel care l-a prezentat pe poetul George Coșbuc a vorbit liber. Am reținut din discuțiile cu ei, faptul că observațiile lor nu vizau numai o problemă de formă ci mai ales calitatea artistică a recitării. Slăbiciunile acestei serii literare s-au datorat în bună măsură pregătirii ei în pripă și superficialității cu care au privit unele cadre didactice această acțiune. Cred că la cerințele actuale este mult mai bine să organizăm mai puține manifestări dar mai chibzuit pregătite.

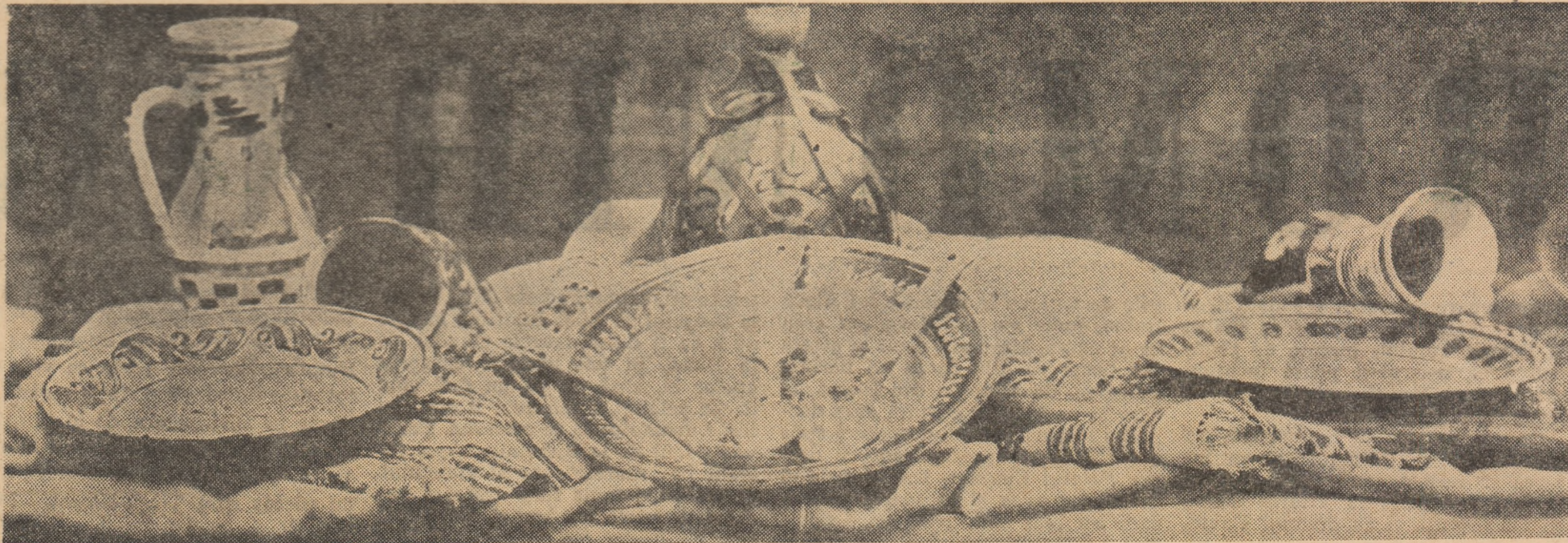
Socot că pentru îmbunătățirea activității noastre este deosebit de utilă cunoașterea părerilor și preocupărilor oamenilor, consultarea lor permanentă. Dintr-o discuție avută cu tinerii din comună, care și-au exprimat dorința ca în munca de popularizare a filmului să nu ne limităm numai la prezentări, s-a născut ideea de a organiza manifestări mai atractive și de mai mare amploare pe marginea acestora. Procesul cinematografic a cărui temă a fost filmul „La vîrsta dragostei” a avut un larg ecou nu numai în rîndul tinerilor ci în toată comuna.”

Mihai Blaga, cooperator din comuna Bodești, raionul Piatra Neamț: La căminul nostru cultural se țin destule conferințe. Nu toate însă reușesc să rețină atenția, să placă ascultătorilor. De ce oare nu se expun mai des conferințe ca aceea în care profe-

ghez, secretarul Comitetului regional pentru cultură și artă — Bacău: Deoarece sătenii sînt dornici de cunoștințe cit mai variate noi ne preocupăm de îmbogățirea manifestărilor cultural-artistice. Bunăoară, călătoriile imaginare pe hartă, în forma lor obișnuită de desfășurare, nu mai corespund în momentul de față intru totul exigențelor. Oamenii vor să cunoască pe lîngă frumusețile naturii și noile construcții, aspecte mai complexe despre locurile prezentate. Ei vor să cundască geografia, istoria, tradițiile culturale ale acestor meleaguri. De aceea în ultima vreme călătoriile pe hartă care se organizează la căminele culturale sînt mai interesante și mai atractive. Un exemplu: la călătoria imaginară pe hartă din comuna Rediu, mai multe cadre didactice le-au înfățișat sătenilor geografia, istoria, folclorul și bineînțeles frumusețile și realizările de pe Valea Bistriței.

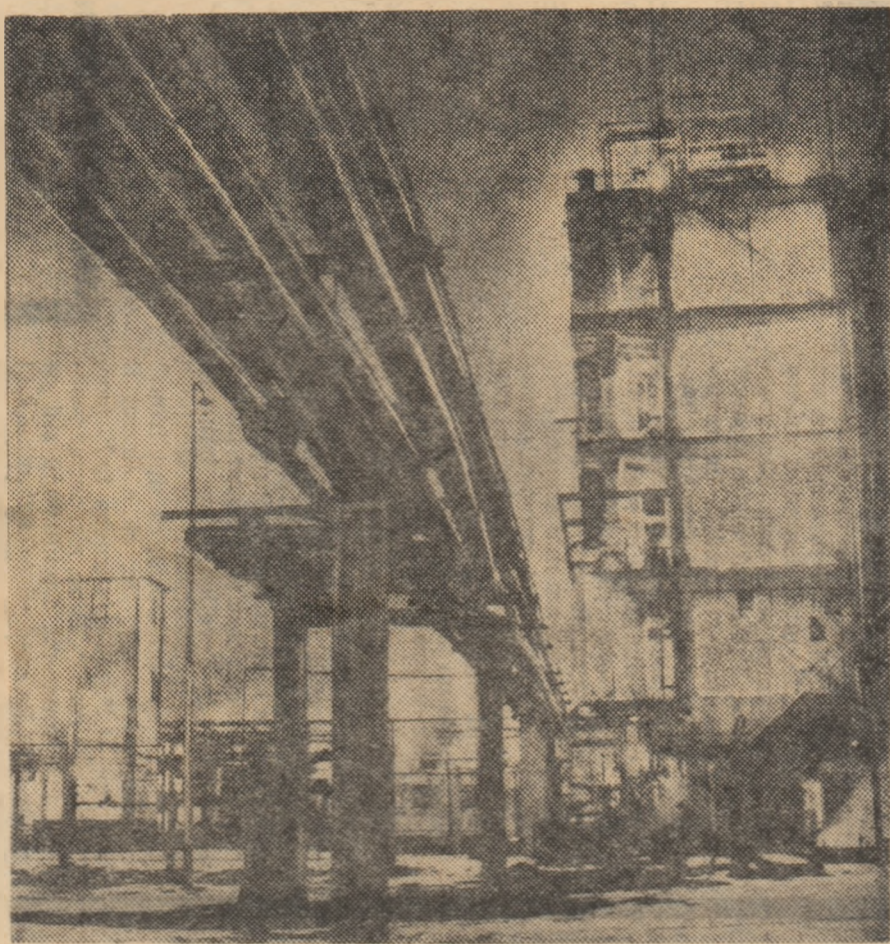
Am observat de asemenea, că recenzii și prezentările de cărți atrag un grup mai restrîns de oameni, de aceea noi căutăm să organizăm acțiuni mai de amploare pe marginea unor cărți de literatură. În comuna Dodeni dramatizarea romanului „Baltagul”, de **Mihail Sadoveanu**, a fost urmărită de sute de oameni și a însemnat un eveniment deosebit pentru ei deoarece de pe meleagurile lor a pornit **Vitoria Lipan** în căutarea soțului ei, **Nichifor**.

„Mișcarea artistică de amatori are o pondere mare și un rol însemnat în activitatea culturală — ne-a spus regizorul **Marius Bud**, metodist la Casa regională de creație — Cluj. În regiunea noastră avem formații teatrale care prezintă spectacole de o înaltă ținută artistică și atacă un repertoriu destul de pretențios. Așa, de pildă, spectacolele echipei de teatru din Bondița (instructor învățătorul **Teodor Frimu**) se bucură de multă apreciere nu numai în comună ci și în localitățile învecinate. Mai mult, această formație a influențat în ceea ce privește calitatea artistică a interpretării și alte formații. Despre un teatru sătesc de o calitate bună se poate vorbi și în comu-

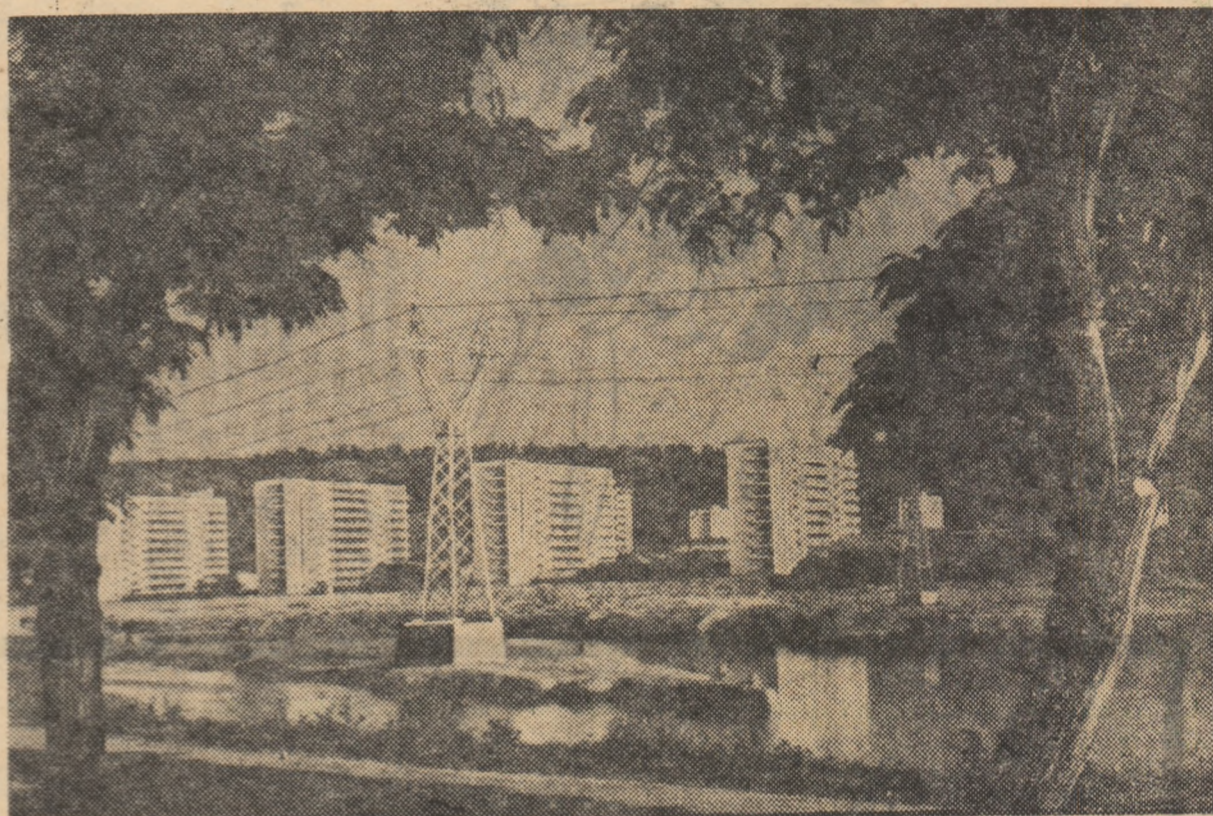
ROMÂNIA '66

Onești,
Combinatul chimic,
vedere parțială

Cluj,
cartierul Grigorescu

(Urmare din pag. 1)

Numai Piatra Teiului a rămas la locul ei, înconjurată de apele liniștite de la coada lacului. Acum toate cele înșirate mai sus nu mai sînt. Și parcă nu mai sînt de cînd lumea. Tot așa precum apele acestea care au acoperit tot ce a fost sînt aici parcă de pe vremea cînd s-a urcat Dochia pe Ceahlău. Am fost acum vreo optsprezece ani pe drumul ce duce de la Roman spre Mircești, dar nu pe drumul mare prin Traian, ci prin Cordon și Simionu. Cine știe cum mai arătau lanurile de păpușoie, pe locurile unde acum stă parcă din veacuri Laminorul de țevi de la Roman?

Dar peisajul de pe valea Troțușului, de la Borzești în sus, cine poate să și-l mai închipuie altfel decît cum arată el astăzi cu pădurea lui de turlă argintii, cu lianele de conducte ce îl înlăntuie?

Sau cum mai arătau cîmpurile de la Roznov la deal pînă sub Pietricica? În valea Sucevei mulțimea de fabrici și se pare că stă acolo de cînd lumea. La Galați, la Iași, la Tîrgu-Mureș, la Ploiești, la Turnu-Măgurele, la Craiova, la Tîrgu-Jiu, la Cărlărași, și oriunde te întorci lucrurile stau la fel.

Au trecut anii și peste locurile acestea în care altădată nu se afla nimic sau aproape nimic, în orașe și țîrguri în care nu se întîmpla nimic, s-au înălțat cetățile industriei, orașele noi ale socialismului.

Trecătorul zilelor noastre nu-și amintește cum arătau acele locuri înainte. E adevărat, au trecut de atunci ani. Cincisprezece, zece, opt, sau chiar numai doi. Cei ce n-au fost martorii acestor începuturi nu știu ce a fost pe aici înainte. Pe mulți, de altfel îi interesează ce este și ce va fi după asta.

După Bicaz, nici nu se terminaseră lucrările la Bicaz, a venit la rînd Argeșul. Și pe valea acestuia am fost acum mai bine de cincisprezece ani

în urmă, cu un trenuleț forestier, care ne-a lăsat la Cumpăna, acolo unde Capra se întîlnește cu Buda.

Pe la sfîrșitul lui martie anul acesta am fost din nou la hidrocentrală. Cea dintîi mașină trecea pe creasta barajului. Alte cîteva făceau ultimul drum pe fundul viitorului lac de acumulare.

Am coborît împreună cu inginerul șef Păunescu cele cîteva sute de trepte pînă în sala turbinelor, am mai privit o dată canalul de aducțiune și apoi am urcat cu ascensorul la lumina zilei. O parte din oameni plecaseră la Lotru, alta la Porțile de Fier. Alții se pregăteau de plecare. Îmi mărturisea atunci inginerul Păunescu sentimentele acestor oameni, care și-au zidit aici și mulți dintrînșii și la Bicaz, o parte a anilor lor. „După ce uzina va intra în funcțiune, se va instala aici o conducere nouă. Cu oameni puțini. Cu un portar, în uniformă nouă, care atunci cînd mă voi prezenta îmi va cere delegația, buletinul de populație.

Pentru noi, constructorii, uzina va rămîne un copil al nostru. Pentru cei ce vor rămîne la exploatare, noi vom fi niște străini. S-ar putea ca portarul să mă cunoască, să-mi zîmbească, să mă salute respectuos. Dar delegație tot îmi va cere. Și legitimație. Și așa trebuie să și fie“.

Mai zilele trecute Hidrocentrala de pe Argeș a intrat în funcțiune. Larma șantierului a luat sfîrșit. Timpul, această corabie care nu-și aruncă niciodată ancora așterne liniștea și pe marea de la Vidraru.

Și pretutindeni se întîmplă acest fenomen. Nici nu-i nevoie să treacă ani, mulți ani pentru ca să observăm acest lucru. Iată numai anul acesta cîteva, doar cîteva din întîmplările, din realizările care la vremea lor au fost însemnate în ziare, în reviste, în jurnalele cinematografice sau în cele de televiziune. Și

trecem acum pe lîngă dîsele ca și cum le-am ști acolo dintotdeauna.

Prin mai, prima linie a laminorului mare de la Galați intra în probe tehnologice. Nu demult produsele lui au luat drumul uzinelor. La mijlocul anului, la Dej, acolo unde se îmbrățișează cele două Someșuri, a început să producă hirtie unul din marile combinate ale țării. În spre toamnă la Iași o nouă secție la uzina metalurgică a intrat în funcțiune, cam o dată cu noua fabrică de acid sulfuric de la Baia Mare. Bacăul a dat și el drumul unei mari fabrici de bere. Prin septembrie s-a aprins focul la furnalul de 1000 m.c. din Hunedoara. Și lista obiectivelor industriale ar putea să tot fie continuată. Ar trebui să pomenesc de spitalul de la Suceava, de sutele de școli, de cele 18 000 ha de livezi plantate în toamna asta și de cele 20 000 hectare noi de vie. Și cine ar putea

să adune, să socotească tot ce-am clădit în sate și orașe?

Ne apropiem de sfîrșitul anului, al primului an din cincinalul care a început la 1 ianuarie 1966. Și trecem pe lîngă tot ce-am construit, pe lîngă tot ce-am înălțat, cu sentimentul că toate aceste lucruri sînt acolo unde sînt de cînd lumea, de cînd pămîntul.

Mi se pare că e nedrept. E nedrept față de munca aceluia care adaugă zi de zi, ceas de ceas, noi mărgăritare de putere și frumusețe la salba realizărilor României noastre noi.

Pe casele lor, oamenii de la sate obișnuiesc să-și pună numele și anul construcției. Poate că pe tot ceea ce realizăm noi în anii aceștia n-ar mai trebui înscris nici un nume. El este de la sine înțeles: Poporul român. Dar anul, anul parcă l-aș înscrie. Așa ca pentru ținare de minte. Mai ales în locurile pe care altădată nu se întîmpla nimic.

Suceava, noul spital

MĂSLINE se servesc cu scobitoare înaintea de făcă și cu mîna, după. SWAITERUL ca să fie bun trebuie să aibă și bînză în jurul gîrtilor. SARMALE — produs zootehnic în-

fofolit în foi obținute din sectorul legumicol sau viticol. FRIPȚURA e gustoasă dacă nu e arsă. PLACINTA — prețec pentru rășină. Dacă vrei să-ți simțiți gustul mîncești-o înainte

te de a citi rășinașul. COZC crescut nu trebuie ținut în plinește cei șapte ani de para nu așteptați să vă p-

Mă bucur, dragi cititori, că ne-am întilnit și în pragul lui 1967: eu, dumneavoastră, belșugul și voia bună. Tocmai m-am ridicat de la o masă copioasă așa că o să vă meargă bine tot anul fiindcă v-am ieșit înainte cu plinul. Revelionul ăsta îl petrec la fratele meu Costică, în comuna De-lușor din deal. A invitat la el toate neamurile de gradul 1, de gradul 2, de gradul 3 și țuica de 27 de grade, fiindcă Revelionul fără curcan la tavă, fără rață pe varză și fără țuică pe masă nu prea merge.

Eu am sosit în vizită cu câteva zile mai înainte, ca să-i ajut la pregătiri, întrucît mă pricep la gospodărie. O friptură așa cum știu eu s-o ard n-o arde nici nevastă-mea. Într-o zi, pe chestia asta s-au făcut și pariuri: eu susțineam că-i friptură de pasăre, iar musafirii ziceau că e cărbune medicinal.

Cum am ajuns în comună, fratele meu — Costică m-a așteptat la autogară și m-a îmbrățișat:

— Ionele, bine ai venit! Ia să te privesc. Nu te-ai schimbat de loc!

Și avea dreptate. Nu mă schimbam de loc. Venisem cu același costum de anul trecut. Cel nou era în valiză.

— Dar pentru ce ai venit singur? mă întrebă Costică. Eu credeam că o să vii cu cățel și cu purcel...

— Păi, cu cățel n-am putut veni că nu mă lăsau în autobuz cu el, iar cu purcelul mă gîndeam că vii tu fiindcă sintem invitații tăi.

Costică rise cu poftă și adăugă:

— Vroiam să spun de ce n-ai venit cu Ioana, nevastă-ta.

— Fiindcă e într-un scurt circuit...

— Vai de mine!... S-a curentat?... A umblat la contor? A umblat la fasung? A umblat la siguranțe?... — Nu. A umblat pe la Sascut, la Dorohoi, la Teiuș și la Valea Seacă... Adică a făcut un scurt circuit pe la

neamurile ei din țară. Au invitat-o să petreacă luna cadourilor pe rînd la fiecare. Acum e la Drăgășani. A poftit-o fratele ei. E un bărbat de ispravă, selecționat. Nevastă-mea a plecat cu trenul și se întoarce cu damigeana. Nu vrea să vină la voi cu mîna goală.

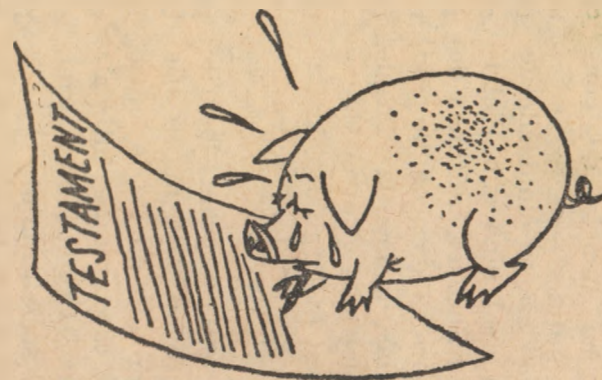
Apoi am pornit spre casa lui Costică. De cînd am venit nu-mi văd capul de atîtea pregătiri. Toți sînt în fierbere: și Costică, și Maricica, și eu, și sarmalele și caltaboșii... Adineauri am cărat din pivniță vinul. În butelii, în damigene și vreo doi litri și în mine, că în damigeana nu mai încăpea, iar mie îmi lăsa gura apă. Și ce mi-am zis: Ioane, nu-i frumos ca într-atîta vin să-ți lase gura apă. Și cum am dus damigeana la gură m-a cuprins o oboseală că n-am mai avut putere s-o iau de acolo decît după vreo doi litri și zece minute.

Cumnată-mea lucrează în trei schimburi: la rața pe varză, la purceci la tavă și la pui rumeniți... Eu sînt un fel de control de calitate. Gust din fiecare și pun referatul pe foi de viță: „E grozav“, „e nemai-pomenit“ sau „mai dă-mi o porție“.

Peste cîteva minute trebuie să dau fuga la autogară s-o aștept pe nevastă-mea. Mi-a telefonat o telegramă: „Așteaptă-mă autogară stop, vin eu, vin de masă, vin selecționat, vin încărcată damigene stop, controlorul confundat cu centrul Vinalcol, primit cadouri neamuri total una cisternă. Sper autobuz nu întirzie de la tinerete pin' la bătrînețe“.

Și nu știu cum să mă descurc la primirea ei. Dacă o sărut o amețesc pe loc fiindcă am pus referate și pe niște damigene de Cotnari.

Dar nu-i nimic. Așa e de Anul Nou: voie bună, bucurie și sănătate, în stoc supranormativ.

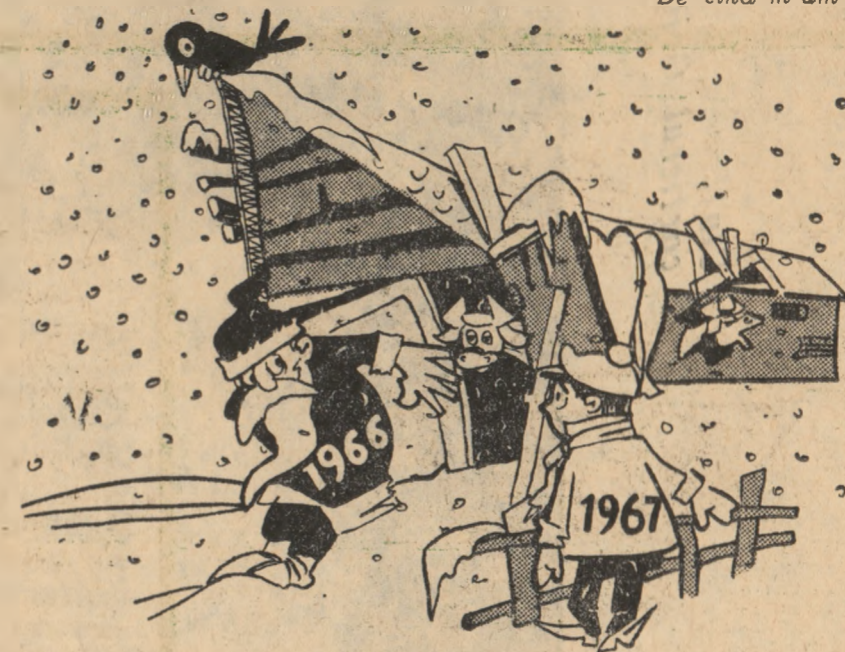
Pregătiri de iarnă...

Toată lumea s-a pregătit de Revelion. Uni îl fac acasă, alții la căminul cultural! Dar ca mine nu s-a pregătit nimeni... Și asta fiindcă unul este nea Bibi. Cum, care Bibi?

Mîncați cît puteți

Ia ascultați, măi Flăcăi!
Mai schimbați plugușoarele
C-adorm de-a-ncicioarele!
Mi-ați vorbit, an de an,
De bădica Traian
Care a venit din depărtări
Și s-a ridicat în scări
Ca s-aalegă loc curat
De arat și semănat.
Ci venit-au ieri,
Patru ingineri
Cu cinci meșteri mari
Calfe și zidari
Și-au durat pe loc
Cogeamitea bloc
Și-apoi alte două
Cu vreo încă nouă.
Și mereu clădeau
(Și nu se opreau)
Turnuri și cupole,
Ziduri și console...
Meșterul Manole
Dacă i-ar vedea
Mult s-ar minuna
Și i-ar indemna:
— Țineți-o așa!
Bravo, măi flăcăi!
Ia mai durați, măi!
Să vorbim apoi
Despre alți eroi
Oțelari de soi
Și despre țărani
Care-n cîțiva ani
Au recuperat
Tot ce-au îndurat
Și despre acei
Oameni tinerei
Vifor de sclntei
Ce prefac cu spor,
Minut de minut,
Vastul viitor
Repede-n trecut.
Deci mai scoateți-l din plan
Pe mărița Traian
Despre care eu socot

— Îl sprîjini de mult moșule?
— De cînd m-am născut.

Anul trecut, bunul meu prieten Marinică m-a invitat în seara de 30 decembrie la el. Împlinea omul 45 de ani și pregătise 40 de sticle de Riesling. „Marinică, i-am spus, dacă în astă seară la tine, n-o să mai fiu om mîine seară la Revelion, la Dumitru“. „Lasă, băiatule, că rezisti!“ Și în seara de 30 m-am dus la Marinică. Rieslingul era într-adevăr formidabil, iar noi, vreo zece luptători, și mai formidabili. Atît doar că spre ziuă am ținut un toast și am spus: „Ii urez sănătate prietenului meu Riesling, care a împlinit patruzeci de ani și care a pus la bătaie 45 de sticle de Marinică“.

Totuși am ajuns cu bine acasă și am căzut în pat. Cînd m-am trezit, m-am uitat repede la ceas. Erau orele 6 seara. Mă simțeam odihnit și proaspăt ca un nou născut. „Ia uite, domnule, mi-am spus, ce înseamnă vinul bun! Nici greață nu-ți este, nici capul nu te doare!“ Am făcut puțină gimnastică de înviore și am început să mă pregătesc. Dumitru mă rugase să viu la revelion pe la 10 seara. M-am gîndit să mai trag un somn dar m-am răzgîndit imediat. Mi-era frică să nu dorm prea tîrziu. Așa că am citit o carte, am mai aranjat prin casă, mi-am mai călcat cravata, pantalonii și la 10 am bătut la poarta lui Dumitru. După cinci minute am mai bătut o dată. După un sfert de oră iar și după o jumătate de oră mi-am dat seama că nu e acasă.

O asemenea jignire încă nu suferisem în viața mea. Să mă invite la Revelion și ei să plece de acasă. Nemaipomenit. Am bătut cu pumnii în poartă, am strigat, degeaba! Am plecat furios și m-am oprit la Stanciu, care și el fusese invitat la Dumitru la Revelion. Am bătut în geam. „Noroc, Stanciule! Eu sînt! Ce faci?“ „Ce să fac? Dorm, că sînt frînt!“ „Păi scoală omule, zic, că e tîrziu! E aproape 11!“ „Și ce-i treaba ta? face. Dorm cît vreau!“ „Bine, zic, dormi sănătos! Dar spune-mi, Dumitru nu știi pe unde e?“ „Ba cred că e la familia lui! L-au invitat acolo!“ „Bine, frate, am răcnit eu, atunci de ce mă incurcă? Mă invită la el și o ia din loc la părinți? Asta e cură nebună!“ Dar ia spune-mi, tu... ai să faci Revelionul?“

Petele de vin se scot cu sifon, cele de grăsime cu talc, iar cele de ruj... o să vedeți acasă.

— Costică, hai o dată, că de trei ore te așteaptă copiii!!!

— Vă rog să luați loc.
— Foarte frumos din partea dumitale că-mi cedezi scaunul.
— Ah, vai, eu nu sînt dintre aceia care se ridică de pe scaun numai cînd văd o femeie tină...

...dă fie
...m-
...TE:
...chiar

da-
na de
la fel;
VINUL

Dealul Mare, poartă numere de înregistrare. De exemplu: intrat Costică cu nevasta, adică în dublu exemplar, plus două copii... pardon... doi copii. La mine totul e organizat ca la carte, sau mai bine zis, ca la... registru! Intrări-ieșiri... Ca să nu intre fiecare cum vrea, fără bonuri de ordine. Nu se mișcă un copan, fie el și de curcan, pînă nu-l trec în inventar! Și piftia tremură în fața mea! Evidența e sfîntă. Chiar și de Revelion. Trebuie organizare la toate capitolele. Amatorii de dans să depună cereți din vreme la subsemnatul, în care să arate precis dansul la care se înscru, ca să nu ne trezim mîine dimineață că s-au dansat numai perinețe în proporție de 87,6 la sută, iar alte sortimente dansante în procentaj scăzut! Și pe urmă surprizele!... Mă rog, nu e nimeni împotriva surprizelor de Anul Nou. Dar să respectăm planificarea. Surprize, surprize, dar să le știm dinainte!

Unii se distrează aruncînd cu confeti. Curată risipă! Se aruncă bunătate de hîrtie! Ehei! Ce de referate se puteau scrie pe ele! Și pe deasupra, se aruncă cu confeti așa, la întîmplare... fără nici o indicație... fără nici o instrucțiune. Am dat dispoziție să se repartizeze pe bază de inventar, în autogestiuine, un număr de atîtea confeti pe cap de invitat. Nu sîntem nici contra serpentinelor. Dar să se pună semne precise de circulație în salonul unde se dansează, cu inscripția: „Atențiune! Serpentine!”, așa cum am făcut eu. În felul ăsta, am putea preveni unele accidente de circulație în timpul Revelionului, că sînt și unii care mai beau cîte-un păhărel. Chiar dacă au ei carnet de conducere, serpentina e serpentina. Nu iartă!

Iată că am ajuns și la capitolul plăcintă. Declar în scris că nu sînt împotriva răvașului din plăcintă. Am hotărît să se introducă în fiecare plăcintă cîte un răvaș bătut la mașină la două rînduri, format circulară în patru pagini. În felul acesta se vor realiza și importante economii la brînză de vaci.

— Draga mea, din supă asta trebuia să faci douăsprezece farfurii în loc de două.
— Îți place așa de mult?
— Cred că asta ar fi fost cantitatea de zeamă necesară la sarea pe care ai pus-o.

La miezul nopții cînd se stinge lumina să știți că de data asta nu e din cauza electricianului.

Cînd se joacă Perinița nu e obligatoriu să-ți săruți nevasta. Dar e mai prudent.

Care de-așemenea ne-au învățat Cum să facem loc curat,
Cum să ieșim din mijlocul ceții
Și cum să ne-arăm ogorul vieții.

omule, ca am fost acuma la Revelion și nu-i acasă? „Și de ce te-ai dus acum la Dumitru?” „La Revelion!” A urmat un hohot de rîs după care Stanciu mi-a spus printre sughituri: „Omule, ești simpatic foc! Ești o poezie! Marii comici ai ecranului sînt niște copii pe lîngă tine! Ești vîrsta de aur a comediei și 30 de ani de veselie la un loc. Revelionul a fost aseară, azi e 1 ianuarie! La mulți ani!”

Care va să zică, după cheful de la Marinică, dormisem aproape 36 de ore! Ca să vedeți ce-nseamnă vinul bun. Nici greață nu-ți este, nici capul nu te doare și nici Revelion nu mai faci!

După ce ați băut o cantitate mai mare de vin să nu credeți că sînteți singurul treaz.

Este recomandabil ca programul artistic să se desfășoare pe scenă, nu pe masă.

ALBINA numărul 991 vă oferă în paginile 4 • 5 • ÎN LOC DE PLUGUȘOR * REVELION NUMĂRUL 1967

PREGĂTIRI * CE ÎNSEAMNĂ VINUL BUN • LISTĂ DE BUCATE * SFATURI PRACTICE
• GLUME FOARTE BUNE * DUPĂ DANS ■ DESENE ȘI CARICaturi EXCELENTE
* ȘI LA MULȚI ANI TUTUROR CITITORILOR REVISTEI **ALBINA**

Colaborează: I. AVIAN, A. CROITORU, S. GEORGESCU, F. GRONSKI, T. PALL, VL. PANĂ, M. PAVELESCU, GR. POP și S. RUDEANU

— Nene, dacă nimereai unul mai mîttel, îl duceai acasă...

În timpul mesei de Revelion, medicul se adresează unui vecin care minca și bea prea mult:

— Ți-am mai spus bade Grigore, cu viața pe care o duci, nu vei apuca să îmbătrânești.

— Păi asta vreau și eu, să rămîn veșnic tînăr.

LA O BIBLIOTECĂ SĂTEASCĂ

— Bine că ne-a adus ceva nou, că pe cele vechi le-am terminat!

RESPECT ȘI ÎNȚELEGERE

Am primit mai multe scrisori în care ni se vorbește despre viața de familie. Se întâmplă, așa cum am înțeles dintr-una din aceste scrisori ca tinăra pereche să fie nevoită, pentru un timp, să locuiască la părinți, fie ai fetei, fie ai băiatului. Încă nu li s-a terminat casa. E o stare provizorie, după cum se vede și e bine că această stare să nu dureze prea mult, să nu se târăgăneze și să se ivească neînțelegeri tocmai din această pricină. Tinerii vor trăi cu gândul la viitoarea lor gospodărie, care li se clădește, simțindu-se ca musafiri acasă. Viața însă, de fiecare zi, atunci când sub un acoperiș trăiesc separate două familii, nu este atât de simplă cum ne-am simți îndemnați să credem. Două gospodine, doi capi de familie, în sfârșit, două puncte de vedere, inevitabil vor duce la unele mici neînțelegeri. Aici, socotim noi, un cuvânt greu, izvorit din experiență și înțelepciune, îl vor avea virstnicii care, cu tact, pot netezi asperitățile, ajutând astfel tinăra pereche să-și croiască propriul făgaș în viața lor de familie. Răstimpul petrecut în casa părintească

a unuia dintre soți nu trebuie în nici un caz să se transforme într-o amintire neplăcută pentru celălalt, în sensul că niciodată nu trebuie să se simtă străin, îngăduit numai.

Dar nu acestea sînt împrejurările, dacă vreți, mai delicate. Casa se va isprăvi, tinăra familie se va muta într-însa, căci așa e mai bine; tinerii să rămână ei în de ei, cum își vor săra așa vor minca, așa sună zicala.

Ce se întâmplă însă în cazul cînd de la început se știe că tinerii vor locui, pentru totdeauna, în casa părinților fetei sau ai băiatului? Aceștia sînt singuri și bătrîni, frații și surorile s-au risipit la casele lor, fiind de multă vreme stabilit ca mezinul să rămână în casa părintească.

Asemenea cazuri nu sînt rare și e de la sine înțeles că nu ar trebui să se nască neplăceri, nepotriviri. Există toate condițiile unui trai liniștit, senin pentru vîrsta înaintată a părinților, cît și pentru mugurii noilor vieți ce se vor naște sub acoperișul vechiului cămin.

E bine, înainte de-a aminti un episod cam neplăcut, prezent într-una din scrisori, să ținem seama nu numai de îndatoririle părinților față de copii, ci și de îndatoririle fiștii, intrate în tradiție, pe care le

Episodul pomenit în scrisoare vorbește de o tinăra pereche, ambițioasă și autoritară, care din prima zi, cu perseverență neînduplecată, a intrat în casa părintească înarmată cu concepția de stăpîni exclusivi, fărărimind cu inconștiență rosturile bătrînilor. Se știe că sentimentul inutilității este cel ce-l doare și-l apasă mai mult pe un om care a muncit și a avut un rost o viață întreagă.

Și deodată să te trezești că tu nu mai ai ce face, că locul tău, de fapt, în casa și-n curtea asta, nu-i nicăieri. Orice ai încerca nu-i bine: „nu te pricepi, ai îmbătrînit, du-te de te culcă“. Aspectele pe care le poate îmbrăca o asemenea comportare pot deveni amare și opinia satului o va condamna neîntîrziat, tradiția sănătoasă înlăturînd astfel de imagini deformate ale vieții de familie. Ce

armonic, ne întrebăm, poate exista într-o astfel de casă în care ambiția de-a domina depășește firescul. bunul simț, simpla și elementara omănie? Cu atît mai mult cu cît, eron

FAMILIA IN SATUL ROMĂNESC CONTEMPORAN

au copiii față de bătrîni. Să ne aducem aminte de istoria plină de tilc a nepotului care cioplea la un blid de lemn pentru proprii săi părinți.

— S-aveți din ce minca, atunci cînd și voi o să fiți bătrîni ca bunicul, a zis nepotul.

Usturătoare replică la adresa indiferenței și egoismului!

Școala
vieții

A GRĂIT UN CIOBAN

Strămoșii noștri de la Tomis, Ulpia Traiana și de la Herculaneum spuneau „verba volant“, expresia aceasta proverbială dînd a înțelege că, o dată rostită, vorba zboară, nu se mai întoarce îndărăt, nu o mai poți prinde și nici retrage. Ai spus-o, s-a zis cu ea.

O dată am fost martor la o neașteptată și superbă lecție de morală practică. Un bătrîn într-un autobuz I.R.T.A., care oprea cam apucată și zmcuit în stație, a deschis acest dialog cu șoferul:

— Tovarășe, fii te rog mai atent cum faci opririle, că venim de-a berbeleacul unii peste alții.

— Ia-ți un trabant! i-a spus șoferul.

— N-am dorit să te jignesc. Te-am rugat doar să manevrezi frinele mai atent.

— Și eu îți repet: ia-ți mașină mică!

— Dar cum poate să te supere o observație nevinovată?

— Să nu mă injuri! Și cu asta, basta!

— Dar nu te injur, păcatele mele...

— Ba m-ai injurat!

— Mă gîndesc că duci niște oameni în autobuz și autobuzul nu-i un vagon de vite.

— Vezi că mă injuri?

Bătrînul căută cu privirile în jur măcar un martor obiectiv. Autobuzul se împarte în două tabere și disputa orală continuă cu explicații inutile, cu comentarii vehemente și pedagogia asta pe roate recade ușor în vulgaritate. La un moment dat însă, cineva veni cu o idee salvatoare și revelatoare, adresată cuiva:

— Vorbești ca un cioban, de la oi.

— Cum adică?

— Așa, injuri. Folosești expresii murdare.

În clipa aceea, un om care tăcuse multă vreme, stînd liniștit între desagii săi de canură, își făcu auzit glasul limpede și curat:

— Tovarășe dragă, ciobanii nu vorbesc așa. Oare dumneata nu citești o carte? N-ai auzit o doină în viața dumitale? N-ai ascultat „Miorița?“ Cînd ai fost mic nu fi-or povestit mama și bunica dumitale povești iscate de păstori? Ciobanii au o vorbire curată ca laptele. Așa să știi...

Întîmplat să stea doar o jumătate de ceas în autobuzul acela, — între Storbăneasa și Alexandria — ciobanul nu-și pierduse nici cumpătul, nici nu se iritase și nici nu ridicase tonul. Avea niște ochi calmi și limpezi. Avea o vorbire domoală și cuminte. În glasul său vorbeau douăzeci de secole de bun simț și înțelepciune.

PETRU VINTILĂ

CARPAȚII

Cu drag se țin de după umeri — fraji;
sînt milenarii, mîndrii mei Carpați.
Cînd vrea vreun vînt să-mi sfarme ce-am mai sfînt,
eu fruntea pină-n soare mi-o avînt

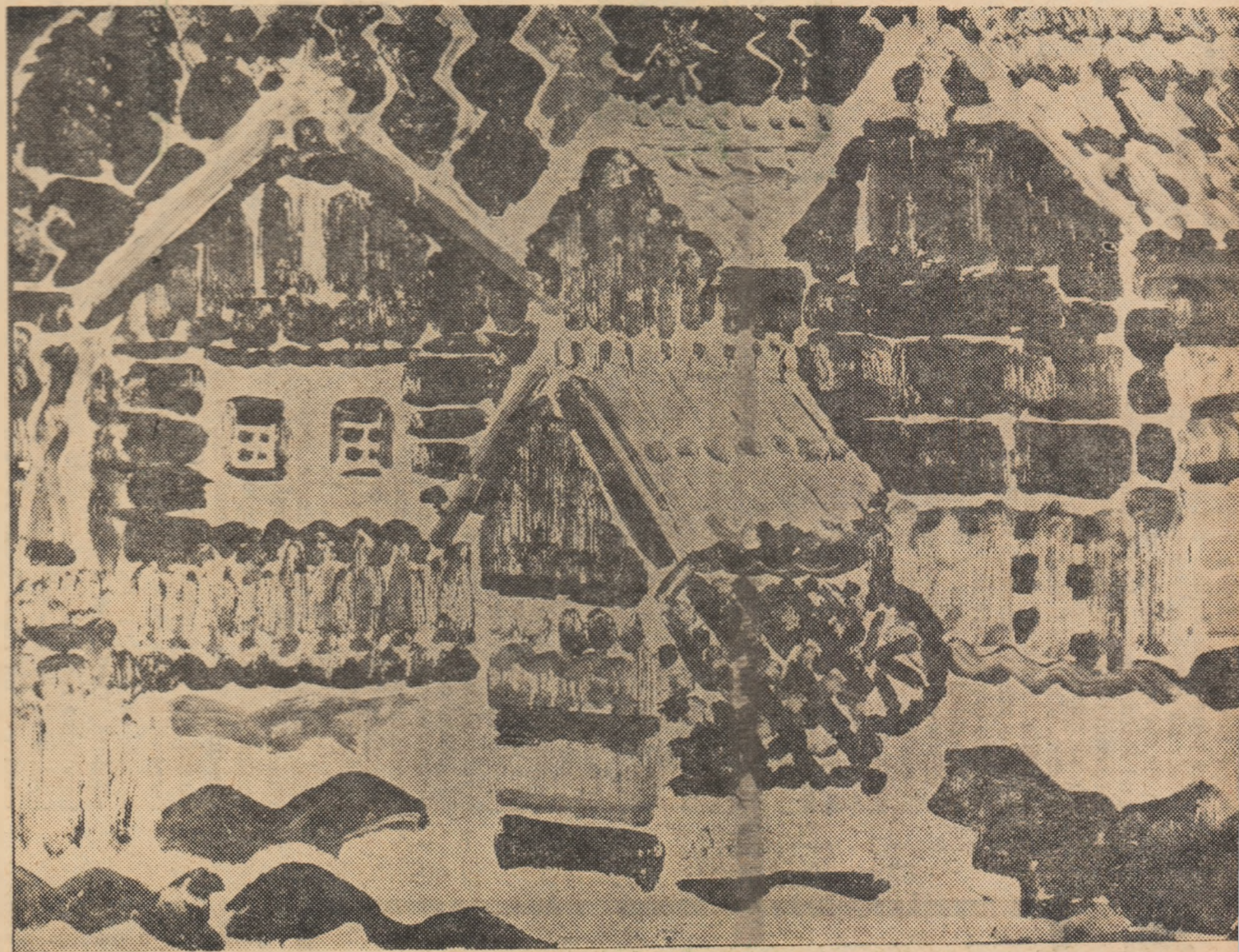
din zori de zi și pină în apus;
și-mi vād pe culmi strămoșul nerăpus.

Iar fruntea de mi-o plec sub fruntea lor,
e că le sînt — cum el le-a fost — păstor.

GEORGE DEMETRU PAN

RODICA MARINESCU: Arhitectură țărăneasă.

ALBINA NUMĂRUL 991 PAGINA A 6-A

UN DAR este o BUCURIE atât pentru cel care primește, cât și pentru cel care oferă.

DARUL PREFERAT îl puteți alege la MAGAZINELE COOPERATIVEI DE CONSUM din localitatea dumneavoastră.

3241 A

ÎNCHEIND ASIGURĂRI FACULTATIVE DE ACCIDENTE DAȚI DOVADĂ DE PREVEDERE

Asigurările pentru accidente încheiate la ADAS constituie o măsură utilă în orice împrejurare: la locul de muncă, în călătorie, la domiciliu, la practicarea sporturilor etc.

Asigurarea de accidente se poate încheia pentru sume asigurate fixe sau, la cererea asiguraților, și pentru sume mai mari, obținându-se sumele asigurate în toate cazurile prevăzute în regulamentul de asigurare.

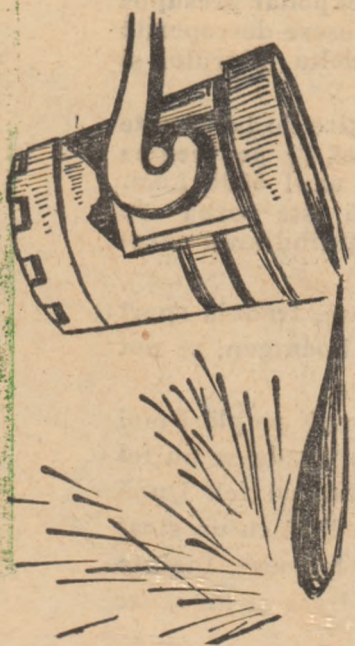
Pentru o asigurare de accidente, cu sume asigurate de 10 000 lei, respectiv 5 000 lei, pe durata de 3 sau 6 luni, în funcție de profesie, prima de asigurare pe toată durata asigurării este de numai 12 lei.

Pentru informații suplimentare și încheierea de asigurări, adresați-vă agenților de asigurare, responsabililor cu munca ADAS din întreprinderi și instituții sau direct inspectoratelor ADAS.

CETĂȚENI

Predați contra cost deșeurile și metalele vechi la depozitele I. C. M. din regiunea București.

- ALEXANDRIA — str. Dunării Nr. 232
- GIURGIU — Aleea Plantelor Nr. 4
- ROȘIORII DE VEDE — str. 23 August Nr. 21
- TURNU MĂGURELE — str. N. Bălcescu Nr. 22
- VIDELE — Șos. Gării, lângă siloz
- BUFTEA — Com. Buftea, în gară
- CĂLĂRAȘI — str. Gării
- FETEȘTI — str. Bărăganului Nr. 29
- FUNDULEA — în gară
- OLTENIȚA — str. Mărășești Nr. 22
- SLOBOZIA — Șos. Buzăului, lângă siloz
- URZICENI — str. 7 Noiembrie Nr. 7

REUMATICI ȘI SUFERINZI DE DURERI ARTICULARE, APLICAȚI PE LOCUL DUREROS „COMPRESA TERMOGENA”, CARE ALINĂ DURERILE DE MIJLOC, SCIATICĂ ȘI LUMBAGO, PRIN ACȚIUNEA REVULSIVĂ ȘI CALDURA PROFUNDĂ PE CARE O PROVOACĂ.

RESPECTAȚI MODUL DE ÎNTREBUINȚARE. UN PACHET COSTĂ 5,40 LEI. DE VÎNZARE LA FARMACII, DROGHERII ȘI PUNCTE FARMACEUTICE DIN ȚARĂ. 5035 A

CRESCĂTORI DE ANIMALE!

Vă puteți spori veniturile livrând statului porci și tineret bovin pe bază de contract.

Pentru tineretul bovin predat, statul plătește — în raport de greutate și calitate —, de la 7,50 lei per kg. viu pînă la 9,80 lei per kg. viu.

Pentru tineretul bovin predat în perioada 1 ianuarie — 30 aprilie la calitatea I și a II-a se acordă un spor de 0,50 lei per kg. viu, peste prețurile arătate mai sus.

★

Porcii predați la greutatea vie de 90—115 kg. inclusiv se plătesc cu 9 lei per kg., cei predați la greutatea de peste 115 kg viu cu 9,50 lei/kg., iar pentru porcii „de grăsime” în greutate de peste 130 kg. viu se plătește un spor de preț de 1,50 lei/kg. viu, peste prețul de 9,50 lei/kg. viu.

Pentru porcii contractați și predați la greutatea de 90 kg. viu și peste această greutate în perioada 1 martie—30 iunie, se acordă 1 leu/kg. viu peste prețurile de mai sus.

În afara prețurilor arătate, membrii cooperativelor agricole de producție și producătorii cu gospodărie individuală care livrează porci pe bază de contract, pot cumpăra prin unitățile cooperatiei de consum la preț de stat, cite 3 kg. porumb pentru fiecare kg. porc viu livrat.

★

La încheierea contractelor de porci și de tineret bovin, producătorii pot primi avansuri fără dobîndă egale cu pînă la 45 la sută din valoarea animalelor contractate.

TRUSTUL regional de construcții Hunedoara — Deva, Bd. Dr. P. Groza nr. 24, tel. 17.55, angajează urgent următoarele categorii de salariați: ingineri constructori, zidari calificați, dulgheri calificați, muncitori necalificați pentru șantierele Deva, Valea Jiului, Cugir și Brad. Se asigură cazarea gratuită, masa contra cost, informații suplimentare se vor putea obține la sediul trustului din orașul Deva, Bd. Dr. P. Groza nr. 24, unde se vor putea adresa și cererile de angajare. 5044.A

A apărut calendarul de perete

ALBINA

pe anul 1967

De vînzare la toate chioșcurile de difuzare a presei și la cooperativele de consum din mediul sătesc

DOCUMENTAR

LESOTHO

(Basutoland)

Pe harta Africii au apărut de curind două noi state: Botswana — fosta Bechuanaland *) și Lesotho — fosta Basutoland.

Suprafața: 30 344 km²

Populația: 685 000 locuitori (1960).

Centrul administrativ: Maseru.

Lesotho este numele străvechi al teritoriului, nume care în aproape 100 de ani de stăpânire colonială nu a fost uitat de băștinași — negri basuto și zuluși. Istoria a înregistrat eroismul cu care populațiile lesotho au rezistat presiunii colonialiștilor, mai cu seamă sub conducerea unui șef de trib, pe nume Moshesh.

Dar în anul 1868, această rezistență a fost înfrântă și Lesotho devine protectorat britanic sub numele de Basutoland.

Ceea ce i-a atras aici pe coloniști nu au fost atât bogățiile țării, cât poziția ei geografică, fiind un culoar comod spre bogățiile Africii de sud. Teritoriul este mai cu seamă muntos. Oamenii trăiesc din creșterea vitelor. O mare parte din locuitori, cam aproape 50 la sută, sînt nevoiți să lucreze în Republica Sud-Africană. O sută de ani de administrație colonială au mărit și mai mult sărăcia populației. Într-o țară cu o suprafață aproape cât a Elveției există doar o singură șosea pavată, lungă de circa 1 600 m. 75 la sută din populația țării este analfabetă. Industria lipsește cu desăvîrșire.

Noul stat întîmpină independența politică cu bucurie dar și cu temeri. Încă înainte de a se proclama stat independent, conducătorii Republicii Sud-Africane au propus ca Lesotho să accepte „unirea” cu ei, lucru care nu a fost acceptat. Faptul însă că se află ca o insulă, în teritoriul Republicii Sud-Africane, creează greutăți în calea unei dezvoltări politice și economice independente.

E. MARTIN

*) În nr. 960 din 19 mai 1966 al revistei noastre a apărut un documentar despre Bechuanaland.

De ici, de colo

• FURNICILE așa-numite „aztece” din Mexic, își clădesc cuibul pe ramurile copacilor din grădini, cu pămînt adus de pe sol, apoi sîdesc semințe în el, pentru ca rădăcinile ieșite după încolțirea lor să consolideze cuibul.

• RECENT, 20 de maimuțe, aduse din India la Grădina zoologică din Hamburg, s-au răscolat. Ele au început să zgîlție toate deodată plasele de sîrmă ale cuștilor, care nu au rezistat prea mult furiei animalelor. Maimuțele s-au pomenit în libertate. Ele s-au răspîndit pe străzile orașului, blocînd circulația. Trecătorii s-au oprit să privească cum poliția și pompierii urmăreau „pe cele mai apropiate rude ale omului”. Curînd, însă, frigul, foamea și frica au gonit pe fugari înapoi, în cuștile lor calde.

• UN BORCAN de cosmetice, găsit în mormîntul regelui Tut, și-a păstrat mirosul pînă astăzi, după 3 314 ani.

• CETĂȚEANUL sovietic Ribov suferea de mai mult timp de puternice dureri de cap. Într-o bună zi, nemaiputînd să le suporte, s-a dus la medic. Aci, lucrurile s-au lămurit pe loc: în ureche i s-a găsit o sămînță de floarea-soarelui, care începuse să germineze.

Păstor din Lesotho.

PISICĂ
CU...
ULTRASUNETE

E larg cunoscută legenda cu privire la omul care a scăpat un oraș întreg de șobolani, cu ajutorul unui flaut. Cică la sunetul instrumentului său fermecat, toți șobolanii au ieșit din ascunzători și l-au urmat într-un riu, unde s-au înecat.

Se pare că legenda medievală e pe cale să se reediteze în zilele noastre. Tehnicianul britanic R. Garson, în cursul cercetărilor sale, a observat că șoarecii supuși ultrasunetelor aleargă disperăți în cuștile în care sînt închiși; dacă undele ultrasonore sînt emise timp mai îndelungat, la 80 la sută din ei se manifestă convulsii urmate curînd de moarte. Bazîndu-se pe aceste observații, el a construit un aparat cu ultrasunete care, plasat în locuințe și magazine, ține la distanță acest neam al rozătoarelor.

PAZNIC
DE
NĂDEJDE

De îndată ce o persoană necunoscută intră în curtea lui Petar Ciupurdi, din orașul Novi Pazar (Iugoslavia), pomenește cu o stăncuță zburînd deasupra capului, pînă cînd apare stîpinul casei.

Petar și-a dresat stăncuța Mara cu

LA CE POATE FOLOSI OȚETUL DIN VIN

VĂ SÎNGEREAZĂ GINGIILE ?

Frecați dinții și gingiile cu o periuță de dinți muiată în apă cu oțet (o linguriță de oțet la un pahar cu apă).

AVEȚI O RANĂ CARE SÎNGEREAZĂ ?

În caz că nu aveți la îndemînă iod, puneți comprese de vată muiată în oțet.

V-AȚI SCOS O MĂSEA ȘI SÎNGELE TOT NU S-A OPRIT ?

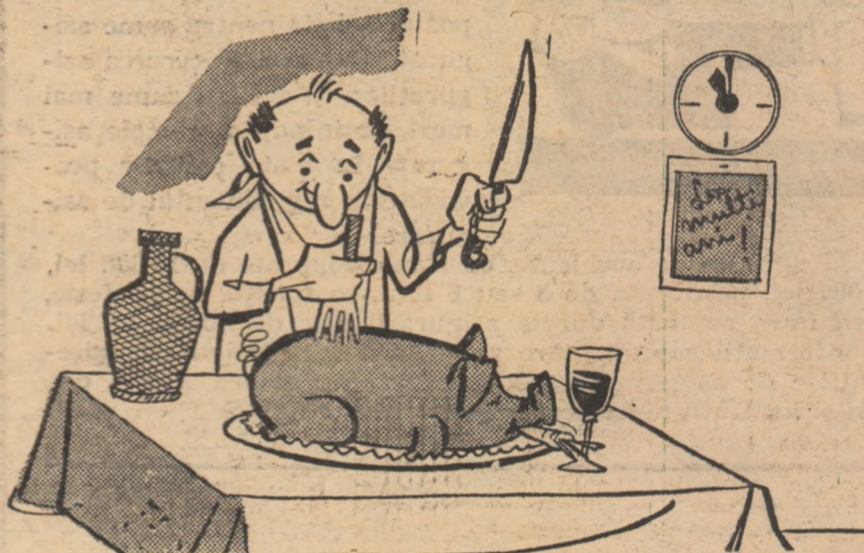
Clătiți-vă bine gura cu apă cu oțet.

VĂ CURGE SÎNGE DIN NAS ?

Trageți pe nas puțină apă cu oțet.

BĂILE DE PICIOARE

cu apă în care s-a turnat și puțin oțet de vin înviează picioarele oboseite de un drum prea lung.

Veterinarul și-a luat de lucru acasă.

oameni „înviați”

În medicina modernă, granița dintre viață și moarte dispare adeseori. Sînt oameni a căror inimă a încetat să mai bată și care, practic, sînt morți, dar „trăiesc” cu ajutorul aparatelor medicale. De asemenea, se cunosc destule cazuri în care oameni morți au fost readuși la viață. Așa, de pildă, profesorul sovietic de fizică Lev Landau, laureat al Premiului Nobel, în vîrstă de 57 de ani, a „murit” de patru ori în urma unui accident de automobil, dar de fiecare dată a fost salvat.

Elevul Thomas Harder din Hamburg (R. F. Germană) în vîrstă de opt ani, s-a înecat iarna trecută într-un lac. Timp de 20 de minute, el a fost în stare de moarte clinică. Medicii l-au salvat și astăzi el este perfect sănătos.

Automobilistul suedez, Ernst Paulson, în vîrstă de 31 de ani, a fost accidentat și transportat la spital cu o triplă fractură a craniului și cu o hemoragie cerebrală. Opt luni a stat fără cunoștință, înconjurat de aparate care îndeplineau funcțiile creierului lui. Paulson a fost salvat.

prima scrisoare din lume

Într-un muzeu din Londra există un exponat presupus a fi prima scrisoare din lume. Aceasta fusese descoperită cu prilejul unor săpături la Ura, în delta Tigrului și Eufratului.

Scrisoarea este scrisă pe un strat subțire de lut și este pusă într-un plic tot din lut. Ea datează de pe vremea primei dinastii babiloniene, cam din anul 5000 î.e.n. După cit s-a putut descifra, se pare că este vorba de arendarea sau vînzarea unui cîmp aparținînd unui oarecare Anini.

Înainte, pentru a putea citi o scrisoare, trebuia spart plicul. Acum însă, cu ajutorul razelor Roentgen, se pot citi și scrisori asiro-babiloniene închise.

Aceste scrisori se scriau cu un vîrf ascuțit pe plăci moi de lut, care se ardeau apoi în cuptor, obținîndu-se un fel de cărămizi. Plicul se confecționa în același fel. După introducerea scrisorii în plic, acesta era lipit cu un strat de argilă, care se lăsa apoi să se usuce la soare. Înainte de aceasta se scria pe plic cu un cui adresa și un scurt rezumat al conținutului ei.

doi ani în urmă. De atunci, ea îl slujește cu devotament, înlocuind perfect un ciine de pază.

DIAGNOSTIC
DUPĂ
2000 DE ANI

Potrivit teoriei doctorului Walter Manson, chimist din California (S.U.A.), folosirea de către patricienii romani a veselei și ustensilelor de bucătărie acoperite cu plumb a constituit cauza degenerării aristocrației romane. Manson arată că în antichitate nu se știa că plumbul este toxic.

Printre clasele sărace din Roma, afirmă Manson, intoxicarea cu plumb era practic inexistentă, deoarece plebeii nu aveau posibilitatea să cumpere vase și alte obiecte acoperite cu plumb și se mulțumeau cu cele confecționate din lut sau din lemn.